

1. { Is - ten szí - vén meg - pi - hen - ve Forr - jon szí - vünk
 Hi - tünk kar - ja úgy ö - lel - je É - des Megvál -

egy - be hát, Fe - jünk ő és mi a tes - te,
 tón - kat át.

Ő a fény, mi szí - ne - i, Mi test - vé - rek,

ő a Mes - ter, Ő mi - énk, mi ö - vé - i. M.R.

2. Kegyelemnek drága népe, / Erősítsd meg lelkedet, / Újítsd meg a szövetséget, / Kössön össze szeretet; / S ha a szeretet láncában / Hiányoznék az erő, / Jézust kérjétek imában / Addig, míg megedzi ő.

3. Szeretetlenben összeforrva / Egy közös test tagjai, / Tudjuk egymásért harcolva, / Ha kell, vérünk ontani. / Úgy szerette földi nyáját / S halt meg értünk jó Urunk, / Fájna néki, látva minket, / Hogy szeretni nem tudunk.

4. Mily magas és mily mélységes / Az isteni kegyelem, / Benne ragyog éltető fény, / A mennyei szerelem. / Édes Atyánk, szívedbe zársz, / Ki mindenkinek Atyja vagy, / Láthatatlan Jézus Krisztus, / Ó! mily nagyon közel vagy!

5. Drága Jézus, te hű barát, / Forraszd egygé táborod. / Úgy harcolja hite harcát, / Mint volt végakarátod. / Kössed össze igazságban — / Hisz te vagy az igazság — / Hadd ragyogja dicsfényedet, / Jézus, szent világosság.

6. Szeretet, te parancsoltad, / Hogy mi szeressük egymást. / Tedd azt, hogy kik lanyhák voltak, / Nevedjenek folyvást. / Gyújts bennünket buzgó tetterre, / Hadd lássa meg a világ, / Hogy egymásért szeretetben / Élni, halni boldogság.

7. Nevelj minket egységre, / Mint Atyáddal egy te vagy, / Míg egygé lesz benned végre / Minden szív az ég alatt; / Míg Szentlelked tiszta fénye / Lesz csak fényünk és napunk, / S a világ meglátja végre, / Hogy tanítványid vagyunk.